

Δεκαετές μνημόσυνο μακαριστού Μητροπολίτου Σταυροπηγίου Αλεξάνδρου στη Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 28 Ιουνίου το πρωί τελέστηκε, στον Ιερό Ναό Αγίου Λουκά Συμφερουπόλεως του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας, πολυαρχιερατικό συλλείτουργο προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σουηδίας κ. Κλεόπα.

Συλλειτούργησαν οι: Θεοφ. Επίσκοπος Μαρεώτιδος κ. Δαμασκηνός (Πατριαρχείο Αλεξανδρείας), Σεβ. Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός (Πατριαρχείο Ιεροσολύμων), Θεοφ. Επίσκοπος Λίπγιαν κ. Δοσίθεος (Πατριαρχείο Σερβίας), Θεοφ. Επίσκοπος Σεβερίνου και Στρεχαΐας κ. Νικόδημος (Πατριαρχείο Ρουμανίας), Σεβ. Μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Σεραφείμ (Πατριαρχείο Βουλγαρίας), Θεοφ.

Επίσκοπος Αγαράκ Τσάλκης κ. Γρηγόριος (Πατριαρχείο Γεωργίας), Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος (Εκκλησία της Ελλάδος), ο Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων και ο Θεοφ. Επίσκοπος Δομενίκου κ. Αθηναγόρας, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά. Επίσης έλαβε μέρος ο Αιδ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Αθανάσιος ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ (Εκκλησία της Κύπρου).

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας τελέστηκε δεκαετής μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του μακαριστού Μητροπολίτου Σταυροπηγίου κυρού Αλεξάνδρου, κατά σάρκα αδελφού του Ποιμενάρχου.

Τον θείο Λόγο κήρυξε ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας Αρχιμ. Αρσένιος Χαλδαιόπουλος.

Στο ιερό αναλόγιο έψαλλε χορός ιεροσαλτών υπό τη διεύθυνση του μουσικολογιωτάτου κ. Ιωάννου Χασανίδη.

Ομιλία Αρχιμ. Αρσενίου Χαλδαιόπουλου

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Ἐκπρόσωποι τῶν Πρεσβυγενῶν καί Νεωτέρων Πατριαρχείων καί τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,

Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Θεοφιλέστατε Ἅγιε Καθηγούμενε,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Χριστοῦ Διακονία,
Προσφιλεῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωῆν αἰώνιον»

(Ρωμ. 6, 22 - Κυριακή Δ΄ Ἐπιστολῶν)

Παρόντων τόσων ἁγίων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας πού ἐκπροσωποῦν τὰ Πρεσβυγενῆ καί Νεώτερα Πατριαρχεῖα καί τίς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες στίς ἑορτές τῶν ΛΒ΄ Παυλείων, ἡ διακονία τοῦ λόγου πού ἀνατέθηκε στήν ἐλαχιστότητά μου φαντάζει δυσβάστακτη. Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὡς ἔμψυχες εἰκόνες Χριστοῦ καί οἰκονόμοι τῶν θείων Μυστηρίων, κατέχουν τὸ ἀύθεντικὸ προνόμιο τοῦ λόγου τῆς

ἀληθείας. Ὅμως, κάνοντας ὑπακοή στο ἀρχιερατικό κέλευσμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου καὶ Γέροντός μου θὰ ἀποτολήσω, μὲ τὶς σεπτές εὐλογίες τῶν παρισταμένων Ἁγίων Ἀρχιερέων, νὰ σκιαγραφήσω τὴν προσωπικότητα τοῦ σήμερα τιμωμένου μακαριστοῦ Ἱεράρχου, Μητροπολίτου Σταυροπηγίου κυροῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποῖου τελοῦμε τὸ δεκαετὲς μνημόσυνο. Ἄλλωστε, κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου πορείας ἀξιώθηκα νὰ τὸν διακονήσω καὶ νὰ γίνω αὐτόπτης μάρτυρας τῆς βιοτῆς του.

Συμπληρώθηκε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἤδη μία δεκαετία ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σταυροπηγίου κυροῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ πορεύθηκε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον «ἔχων τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς ἀγιασμόν» ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, γι' αὐτὸ καὶ τώρα ἀπολαμβάνει «τὸ τέλος ζωὴν αἰώνιον».

Ἐζησε αὐθεντικὰ τὴν «καινὴν πολιτείαν» τῆς εὐχαριστιακῆς καὶ ἐσχατολογικῆς ζωῆς, προσφέροντας ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή του στὸ θυσιαστήριο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τώρα ἀπολαμβάνει «τῶν μισθῶν τῶν καμάτων του». Πῶς ὅμως πέτυχε τὸν ἀγιασμό καὶ τὸ μακάριο τέλος ποὺ ἀνέφερε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἐπιστολική του περικοπή; Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος δίνει τὴν ἀπάντηση.

Ὁ Κύριός μας, λέει, ἔθεσε ὡς θεμελίους λίθους γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσή τῆς καινῆς

πολιτείας τῶν σωζομένων τοὺς Λόγους τῶν Μακαρισμῶν. Ὅποιος λοιπὸν ἀκολουθεῖ τὸ νέο αὐτὸ δεκάλογο τοῦ εὐαγγελίου φέρει καρπὸν ἀγαθὸν καὶ τέλος, ζωὴν αἰώνιον. Ἐπιτρέψτε μου, λοιπὸν, σήμερα νὰ προσεγγίσω τὸ ἔργο καὶ τὶς ἀρετὲς τοῦ μεταστάντος Ἱεράρχου, χρησιμοποιώντας τοὺς Μακαρισμοὺς τοῦ Κυρίου μας ὡς πνευματικὴ κλίμακα, ἡ ὁποία τὸν ὁδήγησε στὸν οὐρανό.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος Καλπακίδης, γόνος προσφυγικῆς οἰκογενείας, ἀνδρώθηκε ὄχι μέσα στὴν τρυφή καὶ τὴν πληθώρα τῶν υλικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ μέσα στὴν εὐλογία τῆς λιτότητας, σέ μία εὐλογημένη κατ' οἶκον Ἐκκλησία πού προσέφερε δύο Ἀρχιερεῖς στὴν Ὀρθοδοξία. Ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία μπῆκε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἐργάστηκε ὡς μικροπωλητῆς. Διέκρινε ὅμως σύντομα τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ τῶν υλικῶν. Μπορεῖ ἡ ὀξύνοια, ἡ εὐφυΐα καὶ τὸ φωτεινὸ τοῦ πνεύμα νὰ τοῦ ἄνοιγαν διάπλατα τοὺς δρόμους γιὰ μία λαμπρὴ κοινωνικὴ καταξίωση, ἐκεῖνος ὅμως προτίμησε τὴ «μωρία» τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ. Ἀπαρνήθηκε τὴ συνάφεια τοῦ κόσμου, ἐνδύθηκε τὸ μοναχικὸ τριβῶνιο, περιεβλήθη μὲ τὴ χάρη τῆς Ἱερωσύνης καὶ ἔγινε «πτωχὸς τῷ πνεύματι», γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἐλάχιστους ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐνδεεῖς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς καταπονημένους. Ἀπὸ τὴ θέση τοῦ διακόνου, ἤδη, ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴ στήριξη τῶν ἀσθενῶν στὸ Νοσοκομεῖο ΑΧΕΠΑ. Ἐκεῖ, στὸ προσκέφαλο τοῦ πόνου, ἔγινε οἰκεῖος καὶ ἀδελφὸς

τῶν πασχόντων. Μὲ ἕναν λόγο μειλίχιο, μὲ μία ἐγκάρδια προσευχὴ καὶ μὲ τὴν ἀθόρυβη παρουσία του, γαλήνευε τὶς βασανισμένες ψυχές.

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται»

Ὡς ἱερεὺς πλέον καὶ πνευματικὸς πατέρας, ἔθεσε ὡς πρώτη του μέριμνα τὸ νὰ στέκεται δίπλα στοὺς «πενθοῦντες». Κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ του ἐπιτραχήλιο κατέφευγαν κατὰ ἑκατοντάδες οἱ ψυχές ποὺ ζητοῦσαν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ μετάνοια «τῶν πενθούντων» γιὰ τὶς ἁμαρτίες στὸ μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἔφερνε μὲ τὶς συμβουλές του τὴν ἄνωθεν παρηγορία καὶ παράκληση. Ὁ π. Ἀλέξανδρος ἐπιπλέον, μετεῖχε θυσιαστικὰ καὶ στὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ἐκλαιγε μετὰ κλαιόντων καὶ χάριζε τὴν πνευματικὴ παραμυθία στοὺς «πενθοῦντες» γιὰ τὰ ποικίλα προβλήματα τῆς ζωῆς, μεταβάλλοντας τὸ κατ' ἀνθρώπον πένθος σὲ χαρμολύπη καὶ ἐλπίδα Ἀναστάσεως.

«Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν»

Ἡ διακονία του χαρακτηριζόταν ἀπὸ ἀπόλυτη καὶ ἀκλινῆ ὑπακοὴ στὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὃπου τὸν καλοῦσε τὸ καθῆκον, προσέτρεχε μὲ φρόνημα ἐκκλησιαστικὸ. Τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες ἀντὶ γιὰ διακοπές ζητοῦσε τὴν ἄδεια γιὰ νὰ διακονήσει στὰ ἀκριτικὰ χωριὰ τῆς παραμεθορίου. Στὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Νάουσας

τὸ 1968 δημιούργησε μία πνευματικὴ ὄαση «ἐν γῆ ἀνύδρω καὶ ἀβάτῳ». Κατηχητικὲς συνάξεις, ἐκθέσεις χριστιανικοῦ βιβλίου, ἀγρυπνίες, μαθήματα βυζαντινῆς μουσικῆς, κύκλος κηρυγμάτων καὶ μέσα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔκανε πράξη, κυρίως μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ παρουσία καὶ τὸ παράδειγμά του, τὸ κυριακὸ λόγιον «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶξός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ». Ἐπιστρέφοντας στὴ Θεσσαλονίκη τὸν περίμενε ἡ θέση τοῦ ἱεροκήρυκος. Ἡ διακονία τοῦ λόγου δὲν σταματοῦσε στὰ κηρύγματα τῶν Κυριακῶν. Τὰ ἀπογεύματα, ἐκεῖ, στὴν Ἄνω Πόλη, στὸ ἀσκηταριὸ τοῦ Ἁγίου Δαβίδ στὴ Μονὴ Λατόμου εἶχε συστήσει μία εὐλογημένη πνευματικὴ κυψέλη νέων ποὺ ἐπιθυμοῦσαν μὲ τὸν λόγο του νὰ κληρονομήσουν τὴν γῆ τῶν πραέων.

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται»

Ἡ πνευματικὴ καρποφορία του στὴ Θεσσαλονίκη διεκόπη ἀπὸ τὶς ἀνακατατάξεις στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση καὶ τὸν ὁδήγησαν σὲ μία –κατὰ ἄνθρωπον – δυσμενῆ μετάθεση στὴν τότε ἐκκλησιαστικὰ ὑποβαθμισμένη περιοχὴ τοῦ Εὐόσμου. Ἐκεῖ, σὲ μία ἐνορία ποὺ εἶχε πληγωθεῖ βαθύτατα ἀπὸ οἰκονομικὲς δυσπραγίες καὶ λάθη, ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶχε διακοπεῖ γιὰ χρόνια καὶ φαινόταν ἀδύνατη ἢ ἀποπεράτωση, ἐκεῖ... στέλνεται ὁ νεαρὸς ἱεροκήρυκας, ποὺ ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε δὲν φόρεσε τὸ ράσο γιὰ νὰ κάνει ἐπιλογές. Μπορεῖ κατ' ἄνθρωπον νὰ φαινόταν ἀδικημένος, μὰ αὐτὸς πεινοῦσε καὶ διψοῦσε τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῆς τιμῆς τῆς Ἐκκλησίας.

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται»

Στὸν Εὐόσμο ἔδειξε ἀμέσως τὸ ἀληθινό, φιλόνητο πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀνιδιοτελεῖ κενωτικὴ τοῦ ἀγάπη. Γιὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν διστακτικότητά τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ συγκεντρώσῃ πόρους γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ, ὁ καλὸς ποιμένας ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα συνόδευε ὁ ἴδιος τὸ ἀπορριμματοφόρο γιὰ νὰ διενεργήσῃ ἕνα πρωτότυπο ἔρανο. «Δὲν ζητῶ τὰ λεφτά σας, ζητῶ τὰ χαρτιά σας». Ἡ φράση τοῦ ἔμεινε μνημειώδης. Πρωτοπόρος γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ μάζευε χαρτιά γιὰ τὴν ἀνακύκλωση καὶ ἔτσι συγκέντρωσε τὰ πρῶτα χρήματα γιὰ νὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλι οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μεταβάλλοντάς τὰ ὑλικά ἀπορρίμματα σὲ θεμέλια Ναοῦ. Ταυτόχρονα, ἱδρύσῃ τὴν Κατακόμβη, ἕνα πρότυπο πνευματικὸ κέντρο, ὀργάνωσῃ καθημερινὰ συσσίτια καὶ δημιούργησῃ κοινωνικὸ φροντιστήριον γιὰ τοὺς ἄπορους φοιτητὰς, συνέστησῃ τράπεζα αἵματος γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ θεμελίωσῃ τὴν Στέγη Γερόντων γιὰ τὴν τρίτη ἡλικία. Μὲ προσωπικά του ἔξοδα ἔστησῃ καὶ συντηροῦσῃ ἕνα πρότυπον χριστιανικὸν οἰκοτροφεῖον νέων, ἀποδεικνύοντάς ὅτι ὁ ἀληθινὸς κληρικὸς μεριμνᾷ ἐξίσου γιὰ τὰς πνευματικὰς ἀλλὰ καὶ τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου του.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»

Ἡ βιοτὴ τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου ἦταν κρυστάλλινη καὶ διαυγής. Ἀναλίσκετο ἐπὶ

ὤρες στὸ ἐπιτραχήλιον τῆς ἐξομολόγησεως, στὸ κήρυγμα, στὴν κατήχηση, ἀλλὰ καὶ στὴ μέριμνα γιὰ τοὺς νέους. Ἡ Κατακόμβη τοῦ Εὐόσμου ἔγινε μία πνευματικὴ ἐστία πλήθους δράσεων. Βιβλιοθήκη καὶ ἐκθέσεις βιβλίων, θεατρικὲς παραστάσεις καὶ χορευτικὰ, σχολὴ μουσικῆς, προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς καὶ ἐνοριακὸ περιοδικό. Ἡ πνευματικὴ κίνησις τοῦ Εὐόσμου ἀνθεῖ καὶ φέρει καρποὺς ἀειθαλεῖς. Τὰ μάτια τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου εἶναι καθαρὰ καὶ ἀντικατοπτρίζουν τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς του. Αὐτὴ ἡ καθαρὴ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, καὶ ὅταν ἰδρύθηκε ἡ νεοσύστατη Ἱερὰ Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, ὀρίστηκε τοποτηρητὴς καὶ στὴ συνέχεια πρῶτος Πρωτοσύγκελλός της ὁ π. Ἀλέξανδρος Καλπακίδης.

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»

Ἡ παρουσία του ἀποτελοῦσε πάντοτε πηγὴ εἰρήνης καὶ καταλλαγῆς. Ἀφοῦ εἰρήνευσε τὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων στὴν Ἑνορία τοῦ Εὐόσμου καὶ συμφιλίωσε πολλὰς ψυχὰς μὲ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὴν Ἐξομολόγησιν. Ἀφοῦ συνέβαλε στὴν ὀργάνωσιν τῆς νέας Μητροπόλεως ὡς εἰρηνοποιὸς τῆς διοικήσεως, ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε στὸ ὑψιστὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Τὸν κάλεσε ὅμως σὲ μία ἀποστολὴ δύσκολη, σὲ μία περιοχὴ ποὺ στεροῦνταν τὴν εἰρήνην, στὴν ἀνασυσταθεῖσα Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας, καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργυροκάστρου. Ὁ πατὴρ Ἀλέξανδρος, μὲ ἀποστολικὸ ζῆλον, ἀποδέχθηκε τὴν κλήσιν γιὰ νὰ μεταφέρει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀληθείας σὲ ἕναν λαὸ ποὺ διψοῦσε γιὰ τὸν Θεὸ τῆς εἰρήνης.

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Ἐκεῖ, ὅμως, ἡ χαρὰ τῆς ἐκλογῆς συνάντησε τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ. Τὸ τότε πολιτικὸ καθεστῶς τῆς γείτονος χώρας ἀρνήθηκε τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἐγκατάσταση τῶν νέων Μητροπολιτῶν. Ὁ ἐκλεγμένος Ἀργυροκάστρου Ἀλέξανδρος βρέθηκε σὲ μία κατάσταση ἰδιότυπου, ὀδυνηροῦ διωγμοῦ. Ὦντας ἐψηφισμένος, ἀλλὰ ὄχι χειροτονημένος Ἀρχιερεύς, δὲν μποροῦσε νὰ ἱεουργῆσει, γεγονός που ράγιζε τὴν φλεγόμενη γιὰ τὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας καρδιά του. Δίπλα του, ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων καταβάλλει γενναῖες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀποκατάστασή του. Γιὰ τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια, τελῶν ἐν ἀναμονῇ τῆς λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, ὁ π. Ἀλέξανδρος ὑπέμεινε τὸν περιορισμὸ καὶ τὴν ἀβεβαιότητα μὲ παραδειγματικὴ καρτερία καὶ ὑπομονή.

Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ ποὺ ἀποκάλυψε τὸ μέγεθος τῆς ὑπομονῆς του. Ὡς νέος διάκονος λειτουργοῦσα κάποια μέρα μαζί του. Μὲ ρώτησε: «Πάτερ μου, πόση ὑπομονὴ χρειάζεται τελικὰ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος;» Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὴν εὐκόλη ἀπάντηση. «Πολλή, Σεβασμιώτατε». Κι ἐκεῖνος, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ του μειδίαμα, μοῦ ἀπάντησε: «Ὁχι, παιδί μου. Δὲν χρειάζεται πολλὴ ὑπομονὴ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος». «Τότε», τὸν ρώτησα, «χρειάζεται λίγη;» Καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Οὔτε λίγη, οὔτε πολλή. Χρειάζεται ὑπομονὴ μέχρι τὸ τέλος! Διότι ὁ Κύριος εἶπε: “ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται”». Καὶ

πράγματι, υπέμεινε μέχρι τέλους τὸν Σταυρὸ τῆς δοκιμασίας, τὸν ὁποῖο μάλιστα καὶ ἀγάπησε θερμά, καθὼς ὅταν μετὰ τὴν ἐπισκοπικὴ του χειροτονία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ πρότεινε νὰ ἐπιλέξει ὁ ἴδιος τὸν τίτλο του ὡς τιτουλάριος Μητροπολίτης, ἐκεῖνος ἐπέλεξε τὸν τίτλο «Σταυροπηγίου». Διότι ἤθελε, ὅπως ἔλεγε, ὁ τίτλος αὐτὸς νὰ τοῦ θυμίζει ἀδιαλείπτως τὸν Σταυρὸ πὸ κλήθηκε νὰ σηκώσει.

«Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἴπωσιν πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ»

Σ' αὐτὸν τὸν Σταυρὸ τῆς διακονίας προσετέθη, κατὰ παραχώρηση Θεοῦ, καὶ τὸ ὄνειδος τῆς ἀσθενείας. Τὸ σῶμά του, καταπονημένο ἀπὸ τοὺς ἀκατάπαυστους πνευματικοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θλίψεις, ἄρχισε σταδιακὰ νὰ κάμπτεται. Ἡ διακονία του λειτουργικὴ καὶ κηρυκτικὴ στὶς Ἱερὲς Μητροπόλεις Νεαπόλεως καὶ Βεροίας ἄρχισε νὰ γίνεται δυσχερὴς ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα ὑγείας. Τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἔμεινε ἐδῶ, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Δοβρᾶ κάτω ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ ἀυταδέλφου καὶ συγκυρηναίου στὶς δοκιμασίες του, Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος.

Σὲ πεῖσμα τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀσθενικῆς του πλέον κράσεως παρέμενε ἕνας κραταιὸς πνευματικὸς φάρος καὶ ἐξυπηρετοῦσε μὲ διάκριση τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καὶ ἐξομολογοῦσε πλῆθος πνευματικῶν τέκνων.

Για τὴν ἀδελφότητά μας αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια ὑπῆρξαν πνευματικὰ πολύτιμα. Ὁ παπποῦς μας, ὁ π. Ἀλέξανδρος, ὁ Ἅγιος Σταυροπηγίου, μᾶς δίδαξε μὲ τὴ σιωπὴ του, μᾶς παιδαγώγησε μὲ τὴν ἀνεξικακία του, μᾶς ἐνέπνευσε μὲ τὴν ἀρχοντική του ταπείνωση. Ποτὲ δὲν διεκδίκησε τίποτε, ποτὲ δὲν ἐπιβάρυνε κανέναν, πάντοτε μὲ ἕναν λόγο ἀγαθὸ καὶ εὐφυῆ σκόρπιζε γύρω του εὐλογία, μέχρι τὴ στιγμή πού ἔφυγε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, «ἔχων τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς ἀγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον». Ἀνέβηκε μὲ ὑπομονὴ τὴν κλίμακα τῶν Μακαρισμῶν καὶ παρίσταται πλέον στὸ ἐπουράνιο Θυσιαστήριο, ἀκούοντας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο νὰ τοῦ λέγει: «χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς»

Τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξάνδρου δὲν ἀποτιμᾶται μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια καὶ δὲν περιγράφεται ὄχι μόνο σὲ ἕναν λόγο ἀλλὰ οὔτε σὲ σειρὰ βιβλίων. Τὸ ἔργο του ἔχει γραφεῖ στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, γι' αὐτὸ καὶ δέκα χρόνια μετὰ τὴν κοίμησή του, ἡ μνήμη του παραμένει ἄσβεστη καὶ εὐώδης.

Καὶ σήμερα στὸ δεκαετὲς μνημόσυνό του, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Παναγία Δοβρᾶ πού ἀναπαύεται τὸ σκὴνωμά του, στρέφουμε τὸ βλέμμα μας νοερὰ πρὸς τὴν «καινὴν πολιτείαν» τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ ἐκζητοῦμε ταπεινὰ τὶς ἀρχιερατικές του προσευχὲς γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ γιὰ τὸν καθέναν ἀπὸ ἑμᾶς.

Ἄλεξάνδρου τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σταυροπηγίου, αἰωνία ἡ μνήμη!

[ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)